

[The Hebrew text below](#)

Five Red Drops Mark Her Existence

Ktzia Alon

In the sizable space of Gallery 39 for Contemporary Art, Hilla Ben Ari opens a fascinating, brilliant, glistening, initially enigmatic material spectrum. A gilded, ecclesiastical relief covers parts of the walls. A pink cubical structure occupies the center of the space; screened next to is a video featuring a one-legged gymnast standing precariously on a balance beam. The white figure of an old woman in a dilapidated bed, hovering dangerously in mid-air, appears on the right-hand wall. A pair of gold rings is likewise attached to the wall with ropes, and the ornamental figure of a harnessed donkey is stamped on the wall.

Ben Ari's solo exhibition offers multi-layered aesthetic refinement for the thematic concerns that have preoccupied her since the outset of her artistic career. In the exhibition "High Heels in the Sand" (2005) she created a plastic duplication of a naked female figure whose sex organs are being beaten by mice; in "The Other Sea" (2007) she presented white sculptures of a limbless woman, wrapped in a net of red algae, which seems to have been pulled from the sea.

In the current exhibition, the trauma of female vulnerability has undergone a "quasi-sacred" sublimation and transferred into an ecclesiastical interior. The space constructed by Ben Ari is a sadomasochistic arena "baptized into art" in an infinite dilution which generates aesthetic radicalization. The repertoire of objects conceals a latent threat: the rings and ropes recall torture devices; the bed is about to turn over on the helpless old

woman's head; the nauseatingly saccharine-sweet pink structure resembles a prison cell. Ben Ari skillfully matches different fields of meaning: all the works concurrently invoke sanctity and sin, terrible moral darkness, perversion, and illumination. The abuse appears like an uncanny, spine-tingling ritual act to the viewers who are defiantly invited to take an active part in the spectacle as voyeurs overlooking a gladiatorial arena, or as active "churchgoers": an imaginary bench is stamped on the wall, and a real bench, echoing its imaginary counterpart, is installed at the center of the space. The art gallery is the scene of the crime and the site of the rape. A complex system of golden roller-skates, ropes, and metal rings replace the ceremony and the prayer. In the air imprisoned in-between the objects, Ben Ari wages a conflict between the gilded "feminine" orb and the geometrical "masculine" square: the pink structure is wrapped with graph paper, attempting to vanquish it, as it were; numerous little golden circles flow on and on, until their way is blocked by vertical and horizontal lines.

Ben Ari seems to explore modes of bodily female existence under the regime of lines and squares, exhibiting her conclusions for all to see: an amputee-gymnast who is forced to exhibit infinite resilience, struggling to balance herself on a narrow beam. Ben Ari presents intricate feminist art which masterfully captures the contemporary female drama in full force.

The exhibition is accompanied by a catalogue, including photographs of the works as well as engaging essays by Michal Ben-Naftali and Hadara Schefflan Katzav. The white back cover bears a relief of a white female figure, virtually invisible. Five red drops mark her existence: the two ribbons in her hair, the two nipples, and the bleeding vulva.

חמש טיפות אדומות מסמנות את קיומה / קציעה עלון

פורסם במארב

<http://www.maarav.org.il/archive/classes/PUIItem2307.html?lang=HEB&id=1160>

בחלל הגדול והמרווח של גלריה 39 פוערת הילה בן ארי לרווחה מנעד חומרי מרתק, מבריק, נוצץ ובמבט ראשון גם אניגמטי. תבליט מוזהב, כנסייתי, מכסה חלק מן הקירות. במרכז החלל ניצב מבנה קובייתי ורוד, ולצדו מוקרן וידאו המציג מתעמלת קטועת רגל המאזנת עצמה על גבי קורת-התעמלות. על הקיר הימני מופיעה דמות לבנה של אישה זקנה במיטה מטה לנפול, אך מרחפת באוויר בתנוחה מסוכנת. זוג טבעות זהובות גם הן מוצמדות לקיר בעזרת חבלי התעמלות, ודמות של חמור אורנומנטי, אסור במושכות, מרוקע על הקיר. תערוכת היחיד של בן ארי מציעה עידון אסתטי רב-שכבתי לתמטיקה שמעסיקה אותה מראשית יצירתה. בתערוכה "נעלי עקב בחול" (2005), יצרה בן ארי שכפול פלסטי של דמות נשית ערומה שעכברים נושכים את אברי מינה, ובתערוכה "הים האחר" (2007), הציגה פסלים לבנים של אישה קטועת גפיים, עטופי רשת של אצה אדומה, אשר כמו נמשתה מן הים.

בתערוכה הנוכחית עברה טראומת הפגיעות הנשית סובלימציה "כמו מקודשת", והועברה אל מרחב כנסייתי. החלל שבנתה בן ארי הוא זירה סאדו-מזוכיסטית ש"מוטבלת אל האמנות" במהילה אין סופית היוצרת רדיקליזציה אסתטית. רפרטואר החפצים אוגר בתוכו איום מוסווה: הטבעות והחבלים מזכירים מכשירי עינויים, המיטה תתהפך עוד רגע על ראשה של הזקנה חסרת הישע, והמבנה הוורוד, הסכריני עד להקיא, נדמה כתא כליאה. בן ארי מצליחה לשדך במיומנות שדות משמעות שונים: היצירות כולן מוליכות בו זמנית לקדושה ולחטא, לאפלה מוסרית נוראה, פרוורסיה ואור קדוש. ההתעללות נדמית כאקט פולחני המצמרר את הצופים שמוזמנים במפגיע ליטול חלק פעיל במופע הראווה כמציצנים, משקיפים באצטדיון גלדיאטורים, או משתתפים אקטיביים ב"כנסיה": ספסל מדומיין מרוקע על הקיר, וספסל ממשי, המהדהד את המדומיין, מוצב במרכז החלל. גלריית האמנות היא מקום הפשע, זירת האונס. מערכת מסובכת של גלגליות מזהב, חבלים ועיגולי מתכת ממירים את התפילה והטקס. בחלל האוויר שנכלא בין הפריטים מסכסכת בן ארי בין העיגול ה"נשי" המוזהב לריבוע ה"גברי" ההנדסי: דף נייר מילימטרי עוטף את המבנה הורוד, כמו מבקש להכניעו, עיגולי זהב מרובים, קטנים, גולשים עוד ועוד, עד שהם נחסמים בידי קוים מאונכים ומאוזנים. בן ארי כמו חוקרת את אופני הקיום הגופני הנשי תחת "משטר הקווים והמשבצות",

ומסקנותיה מוצגות לראווה: מתעמלת קטועת איברים הנדרשת לגמישות אין סופית, מנסה לאזן את עצמה בכוח על גבי קורה צרה. בן ארי מציגה אמנות פמיניסטית מורכבת, המצליחה ללכוד את הדרמה הנשית העכשווית במלוא עוצמתה.

התערוכה מלווה בקטלוג הכולל, בנוסף לתצלומי העבודות, גם מאמרים מצוינים של מיכל בן נפתלי והדרה שפלן קצב. על צדו האחורי של הקטלוג הלבן מוטבע תבליט של דמות נשית לבנה, כמעט בלתי נראית. חמש טיפות אדומות מסמנות את קיומה: שני סרטי הקוקיות בשיער, שתי הפטמות והערווה המדממת.